

[Arne Bjerregaard]

rende. Forslagene ændrer givet intet som helst ved vores skæve økonomiske udvikling, og de vil være med til at øge både inflation og arbejdsløshed.

Benzinafgiften vil specielt ramme arbejdere, der har langt til arbejde. Det kender vi, der bor i de jyske områder, meget til. Det nytter jo lidet, at man så smukt snakker om i sit oplæg, at nu skal man bruge de kollektive trafikmidler, for den kære regering har jo for år tilbage nedlagt de kollektive trafikmidler i store dele af de jyske områder. Derfor er det lidt malplaceret nu at komme og sige: nu skal I endelig bruge de kollektive trafikmidler! Det er rent københavneri den slags og i al fald kun hensyntagen til storbyerne. Det er ikke hensyntagen til landdistrikterne, og det er så sandelig ikke hensyntagen til den arbejder, som er villig til at tage arbejde 50 km borte, måske endnu længere, i stedet for at vælge arbejdsløsheden. Dette, at man gennemfører en benzinafgift, er ikke et incitament for arbejderen til at tage arbejde langt fra hjemmet, selv om han er arbejdsløs. Det bliver en bekostelig affære for mange arbejdsløse at tage arbejde et stykke borte fra hjemmet. Derfor må vi sige, at forslaget om en benzinafgift vender vi os klart imod, fordi det straffer arbejderen, det straffer i al fald den arbejder, som har et langt stykke vej til arbejde. Det vil vi i al fald ikke være med til.

Om olieafgiften må vi sige, at den har en så stor social slagside, at vi ikke finder det rimeligt at gennemføre en sådan afgift. Hvis man i stedet for havde haft så megen fantasi, at man sagde: vi lader en vis grundportion være uden afgift til samtlige husstande, og det, der forbruges derudover, pålægger vi en større afgift, så havde der været visse sociale hensyn i det. Så havde der været en vis rimelighed i det. Så havde der været noget forbrugsbegrænsende i det. Nu har det kun fiskal værdi; der er overhovedet ikke noget energibesparende i det.

Det samme må vi sige om elafgiften. Vi kan ud fra en social betragtning ikke være med til at gennemføre elafgiften. Og her må man sige, at eftersom elværkerne mere og mere går over til kulfyring, så har afgiften jo kun svage spor af relationer til vores oliekrise.

Det var det negative til finansministeren, som jo er interesseret i at få penge i kassen. Det kan man jo godt forstå efter udsigterne.

Vedrørende tobaksafgiften kunne jeg selvfølgelig være, jeg havde nær sagt næsten uforskammet og sige – jeg er den eneste, der ryger i gruppen – at vi kan godt tage tobaksafgiften med. Vi erkender selvfølgelig, at afgiften forøger folks interesse for indkøbsrejser til udlandet. Jeg kan forestille mig, at det i Sønderjylland nu bliver den helt store dille, for nu kan man jo fylde tanken op med billig benzin syd for grænsen og fylde lommerne med billige cigaretter og bagagerummet med billigt sukker og måske spiritus. Det bliver en stor fidus at rejse derned. Selv fra vort nordjyske område rejser man i stort tal derned, og det bliver i al fald ikke mindre efter disse forhøjelser såvel på benzin som på tobaksvarer.

Afgiften af charterflyvning vil vi se nogenlunde positivt på. Dog er vi betænkelige ved de negative sider, som vi må notere ved en sådan afgift.

Og så er der endelig det sidste, forslaget om ændring af pensionsbeskatningsloven. Der bliver vi nødt til at sige, at vi må se nøjere på, hvorledes det kommer til at fungere, om man virkelig kan imødekomme de velbegrundede krav fra dem, som ikke har faste pensionsordninger, om at kunne indsætte ret store beløb i bestemte år. De har jo ikke så jævn indkomst som vi fastlønnede, så der kan være noget uheldigt ved, at man laver en ordning som denne. På den anden side erkender jeg klart, at det undertiden misbruges og endda misbruges groft.

Summa summarum om afgifterne må jeg sige, at det er forstemmende, fordi de er så ordinære, så fordringsløse for fantasien, så stereotype. De vidner ikke, synes jeg, om en regerings 3 ugers forhandlinger. De vidner mere om sådan noget, som man aftaler over eftermiddagsteen. Der er intet nyt i det. Der er intet fremadskuende. Der er ikke de perspektiver, som er nødvendige for dansk økonomi i øjeblikket.

Formanden:

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.00.

Mødet udsat kl. 11.55

Mødet genoptaget kl. 13.00